

Erzincan İl Müftülüğü
'06/01/2023 Tarihli Cuma Vaazı Örneğidir'

İMAN - AMEL BÜTÜNLÜĞÜ

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآخَبْتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

“İman edip, salih ameller işleyen ve Rablerine gönülden bağlananlara gelince, işte onlar cennetliklerdir. Onlar orada ebedî kalacaklardır. Bu iki zümrenin durumu, kör ve sağır ile gören ve işiten kimseler gibidir. Bunların durumları hiç birbirlerine denk olur mu? Hâlâ düşünmez misiniz?” (Hûd, 11/23-24)

Mealini verdiğimiz ayeti kerimelerde Yüce Rabbimiz, iman edip salih amel işleyen ve gönülden Rablerine bağlananların cennetlik olduklarına dikkatlerimizi çekmekte ve onların ahiretteki konularına işaret etmektedir. Dinimizde öncelikli olan imandır. Bundan sonra ise imanın gerekleri olan namaz, oruç, hac, zekât ve insanlık için faydalı olan diğer güzel işler gelmektedir. İman, kavram olarak inanılması gerekli esasların tümünün kalp ile tasdik ve dil ile ikrarından ibarettir.

İman; Kalp ile Tasdik, Dil ile İkrardır:

Allah Resûlü'nün, dünya ve âhiret saadetini elde edebilmek için bilgi isteyen Abdülkays heyetine tavsiye ettiği Allah'a iman, “Kalp ile tasdik, dil ile ikrar ve organlar ile amel etmek” ten oluşan bir bütündür. (İbn Mâce, Sünnet, 9.) Yani Allah'a iman etmek; Allah'ın varlığını, birliğini, O'nun eşi, benzeri, ortağı ve dengi hiçbir varlığın olmadığını bilerek tasdik etmek, bu bilgiyi ikrar etmek ve bu doğrultuda yaşamaktır. Kısaca Allah'a iman, mümin olmanın ilk şartıdır. Allah'a iman, iman esaslarının temeli, bütün peygamberlerin ve Sevgili Peygamberimizin tebliğinin ortak çağrısı, insanların İslâm hususunda davet edildikleri ilk esas, bir insanın yapabileceği işlerin en hayırlısıdır. Allah'a iman aynı zamanda insanı yoktan var eden ve insana sayısız nimeti bahşeden Yüce Yaratıcı'nın onun üzerindeki hakkıdır.

Allah'a iman esas itibariyle onun yüceliğini, bir ve benzersiz olduğunu, kulluğa lâyık olanın, sadece O olduğunu, kalpten onaylamaktır. Tasdikın makamı kalptir. Bunun için Allah Resûlü, “Kim kalbiyle tasdik ederek Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resûlü olduğuna şehâdet ederse Allah onu cehenneme haram kılar.” (Buhârî, İlim, 49.) buyurarak Allah'a imanın kalbî boyutuna dikkat çekmiş, ebedî mutluluğa ancak imanın kalpte yerleşmesiyle erişilebileceğine işaret etmiştir. Yüce Allah da imanın kalbine nüfuz etmediği kimselerden bahsederken ;

قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ نُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ

“Bedevîler, “İman ettik” dediler. Şunu söyle: “Henüz iman gönüllerinize yerleşmediğine göre, sadece boyun eğdiniz.” (Hucurât, 49/14.) buyurarak bu gerçeği ifade etmiştir.

İman'ın İlk Boyutu Kalp ile Tasdiktir :

İslâm tarihinde yaşanan ve meşhur hadis kitaplarımızda da zikredilen şu hadisede Allah'a imanın tasdik boyutunun kalp merkezli olduğu özellikle vurgulanmaktadır. Bir gün Hz. Peygamber, Üsâme b. Zeyd'in de içinde

bulduğu askerî bir birliği cihada gönderir. Bu birlik Cüheyne kabilesine sabah vakti baskın yapar ve baskın esnasında Üsâme birini yakalar. Yakaladığı adam “Lâ ilâhe illâllâh!” deyiverir. Buna rağmen Üsâme adamı öldürür. Fakat daha sonra kalbine bu durumdan kaynaklanan bir şüphe düşer ve hadiseyi Allah Resûlü'ne anlatır.

Hiz. Peygamber, “O, Allah'tan başka ilâh yoktur dedi ve sen onu öldürdün, öyle mi!?” diyerek tepki gösterir. Üsâme, onun silahtan korkarak “Allah'tan başka ilâh yoktur.” dediğini söyleyince, Allah Resûlü, “Kalbini yarıp da mı baktın ki, doğru söyleyip söylemediğini biliyorsun!” buyurur. Resûl-i Ekrem bu cümleyi o kadar çok tekrar eder ki, Üsâme, “Keşke İslâm'a o gün girmiş olsaydım.” (Müslim, İmân, 158.) diyerek üzüntüsünü dile getirmekten kendini alamaz.

Diğer taraftan Hiz. Peygamber (sav) bir kimsenin gerçek anlamda iman etmesi kadar, imanın tadını alabilmesini de gönülden iman etmiş olmasına bağlamış ve şöyle buyurmuştur:

Şu üç haslet kimde bulunursa o kimse imanın tadını alır:

Allah ve Resûlü'nü her şeyden çok sevmek, bir kimseyi yalnızca Allah rızası için sevmek, Allah kendisini kurtardıktan sonra tekrar inkârcılığa dönmekten ateşe atılmaktan kaçındığı gibi kaçınmak.” (Müslim, İmân, 67.) Kısacası Sevgili Peygamberimiz, imanın kalbî boyutuna işaret etmiş, gerçek ve mükemmel imanın ancak Allah'ı her şeyden çok sevmekle mümkün olabileceğini söylemiştir.

Bu bağlamda Yüce Allah da, mâsivânın yani Allah'tan başka her şeyin sevgisinin Allah sevgisinin önüne geçmemesini istemiş ve şöyle buyurmuştur:

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

“Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabalarınız, kazandığınız mallar, zarar etmesinden korktuğunuz ticaretiniz ve hoşunuza giden evleriniz size Allah'tan, Peygamberinden ve O'nun yolunda cihaddan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin.” (Tevbe, 9/24.)

Çünkü Allah'a iman etmek en çok O'nu sevmeyi, her hâlükârda O'na güvenip dayanmayı ve O'na gerektiği şekilde saygıyı zorunlu kılar. Kişi bu vecibelerini yerine getirir ve “Allah'ı Rab; İslâm'ı din, Muhammed'i peygamber olarak gönülden benimserse” imanın tadını almış demektir. Aynı şekilde kişi, “Allah için sever, Allah için buğz eder, Allah için verir, Allah için engel olursa imanını olgunlaştırmış, kemale erdirmiş” demektir.

İman'ın İkinci Boyutu Dil ile İkrardır:

Allah'a imanın kalp ile tasdikten sonraki boyutu dil ile ikrardır. Sevgili Peygamberimiz Allah'a imanın ikrar boyutuna dikkatleri çekmiş ve Allah'a imanı ifade eden ifadeler kullanmayı inananları teşvik etmiştir.

Bu bağlamda o, “Kim (günde) yüz defa 'Lâ ilâhe illâllâhü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr.' (Allah'tan başka ilâh yoktur, O'nun hiçbir ortağı yoktur, mülk O'nundur ve hamd O'nadır. O'nun her şeye gücü yeter.) derse bu, o kimse için on köleyi azat etme sevabına denktir. Ona yüz iyilik yazılır ve yüz günahı silinir. (Bu söyledikleri) o günün akşamına kadar onun için şeytana karşı koruyucu olur. Bundan daha fazlasını yapan kişiden başka, hiç kimse onun bu yaptığından daha faziletli bir iş yapamaz.” (Buhârî, Deavât, 64.) buyurmuştur.

Kulun gönlünde, kalbinde var olan Allah'a iman bilinci daima diri tutulması gereken bir olgudur. Bunun için Hiz. Peygamber (sav) inananlardan Allah'a imanı ifade eden kelimeleri sıkça telaffuz etmelerini istemiş, ibadetlerini de bu bilinçle eda etmelerinin önemine vurgu yapmıştır.

Sevgili Peygamberimiz, “Lâ ilâhe illâllâh” kelimesini hiçbir amelin fazilet bakımından geçemeyeceğini (İbn Mâce, Edeb, 54.) bildirmiş, böylece müminlerin gönüllerinde yer eden “Bir olan Allah'a iman” bilincini dilleri ile de sürekli ikrar etmek suretiyle canlı tutmalarını hedeflemiştir.

İman'ın Üçüncü Boyutu Ameldir:

İman hadisleri incelendiğinde Allah'a imanın üçüncü boyutunun iman gereği ile amel etmek olduğu görülecektir. Allah inancının gönüllerde kök salabilmesi ve hayatın her alanına yansıyabilmesi onun gereğince yaşanmasına bağlıdır. Çünkü Allah'a iman; sadece zâtında, isimlerinde, sıfatlarında ve fiillerinde Allah'ı bir ve tek kabul etmekten, buna gönülden inanmaktan ve inancını açıkça dile getirmekten ibaret değildir. Bu sadece Allah'ın ulûhiyetine imandır. İmanın hayatı şekillendirmesi ve olgunluğa erişmesi, ibadetin/kulluğun da sadece Allah için yapılmasıyla ve inancın davranış olarak hayata yansımalarıyla mümkündür.

Tebük Seferi'nde Hz. Peygamber'e yakın olduğu bir esnada Muâz b. Cebel ile Hz. Peygamber arasında geçen diyalog bu hususu çok güzel anlatmaktadır. Muâz, Hz. Peygamber'e, “Bana cennete girmemi sağlayacak bir davranış söyler misin?” demiş, bu soruyu çok beğenen Peygamber Efendimiz ona, “Sen bana önemli bir soru sordun fakat bu iş Allah'ın hayır dilediği kişiye kolaydır.” buyurduktan sonra, “Allah'a ve âhiret gününe iman eder, namaz kılar, yalnızca bir olan Allah'a kulluk eder, O'na hiçbir şeyi ortak koşmaz, ölünceye kadar da bu hâl üzere kalırsın.” diyerek mukabelede bulunmuştur. Muâz ile sohbetine devam eden Resûl-i Ekrem, ona dinden bahsetmiş ve şöyle buyurmuştur:

“Bu işin (dinin) başı, Allah'tan başka ilâh olmadığına, O'nun ortağının bulunmadığına ve Muhammed'in de O'nun kulu ve peygamberi olduğuna iman etmek, bu işin (dinin) direği namaz kılmak ve zekât vermek, bu işin (dinin) zirvesi de Allah yolunda cihad etmektir.” (*İbn Hanbel, V, 245*) Görüldüğü üzere Hz. Peygamber (sav) Allah'a imanın amelle olgunlaşacağını ve imanda zirveye çıkabilmenin yolunun ibadet ve amelle mümkün olabileceğini belirtmiştir.

Bir keresinde de Muâz'a, “Ey Muâz! Allah'ın kulları üzerinde hakkı nedir, bilir misin ?” diye soran Peygamberimiz, “Allah'a kulluk etmeleri ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamalarıdır.” (*Buhârî, Tevhîd, I.*) diyerek kendi sorusuna cevap vermiştir.

Ayrıca hadis kitapları incelenip Allah'a iman ile ilgili hadisler tahlil edilince, Peygamber Efendimizin sözlerinde Allah'a iman konusunun insanın bireysel, toplumsal ve evrensel boyutlarıyla ilişkisinin ne kadar güçlü olduğu da açık bir şekilde görülecektir. Şu rivayetler hep bu olguyu destekler mahiyettedir:

مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يُؤْذِ جَارَهُ (Her kim Allah'a ve âhiret gününe iman ediyorsa komşusuna eziyet etmesin.)

وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ (Her kim Allah'a ve âhiret gününe iman ediyorsa misafirine ikramda bulunsun.)

وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيصْمُتْ (Her kim Allah'a ve âhiret gününe iman ediyorsa ya hayır söylesin ya da sussun!) (*Buhârî, Edeb, 3*)

“Ey Allah'ın Resûlü, bana İslâm ile ilgili, hakkında başka kimseye soru sormama gerek kalmayacak bir şey söyle.” diyen Süfyân b. Abdullah'a Peygamberimizin cevabı;

قُلْ آمَنْتُ بِاللَّهِ فَاسْتَقِمْ “Allah'a iman ettim de, sonra dosdoğru ol.” şeklinde olmuştur. (*Müslim, İmân, 62*)

Görüldüğü üzere Allah'a iman; kalp ile tasdik, dil ile ikrar ve gereğince amel etmek şeklindeki üç ana unsur bir araya gelince kemale erer. Bu bağlamda Allah'a iman, soyut bir inanç, kuru bir söz ve hayata yansımaya bir duygu değildir. Allah'a iman, kişinin hayatına anlam katan, yaşam tarzını belirleyen, fikir ve kararlarına yön veren en güçlü sâiktir.

Allah inancı sadece kişi ile Allah arasında var olan gizli bir bağdan ibaret değildir. O, insanın Yüce Yaratıcıyla olan bağında belirleyici olmakla beraber kendisiyle, ailesiyle, toplumla ve bütün varlık âlemiyle münasebetlerini de düzenleyen bir olgudur. Allah'a iman, kişinin dünyada yaratılış gayesine uygun bir yaşantı sürmesini sağladığı gibi, onu âhirette de Rahmân'ın rahmetine ulaştırır.

Küfrün zıddı olan iman, âlemlerin Rabbi olan Allah'ı tanımak ve O'na yönelmektir. Bizler, inandıktan sonra “nasıl olsa iman ettim öyleyse bundan sonra hiçbir şey yapmama gerek yok, bütün mesele hallolmuştur mu?” diyeceğiz; yoksa iman ve İslam dairesine girdik deyip yüce Rabbimizin emirlerini yerine getirmeye mi çalışacağız?

Elbette iman etmek her şeyin başıdır. İnanmakla çok büyük bir mesafe kat etmiş oluruz. Ancak bunu yeterli görüp sohbetimizin başında okuduğumuz (Hûd, 11/23-24) ayetin devamındaki salih amel işleyenler ve O'na gönülden bağlı olanlar kısmını dikkate almamak, ayeti bir bütün olarak ele almayı yanlış anlamak olur. Çünkü iman sadece kuru bir sözden ibaret olmayıp amel yapmayı gerektirir. Amellerimiz, İman ağacının meyvesidir. Öyleyse imanımızı salih amellerle meyveli hâle getirmeliyiz. İman, zihinlerde hapsolan soyut bir düşünce değildir. Bilakis iman, inandığımız şeylerin hayata geçirilmesi, salih amele dönüşmesi ve gerektiğinde bu uğurda birtakım sıkıntılara katlanılmasıdır. Bu konuya işaretle Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

أَحْسِبُ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ وَالْقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ.

“İnsanlar, ‘İnandık’ demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannederler. Andolsun, biz onlardan öncekileri de imtihan etmiştik. Allah doğru söyleyenleri de mutlaka bilir, yalancıları da mutlaka bilir.” (Ankebût, 29/2-3)

Kutsal kitabımız Kur'an'ın, imandan bahseden ayetlerine dikkat edecek olursak, hemen tamamında imanla amelin yan yana zikredildiğini görürüz. Özellikle de iman ve salih amelin birlikte kullanıldığına şahit oluruz. Yüce Kitabımız, amelin imandan bağımsız olmadığının delilleriyle doludur. Çoğumuzun da ezberinde olan Asr suresi başta olmak üzere birçok ayette iman ile amel bir arada zikredilerek şöyle buyurulmaktadır:

“Andolsun zamana ki, insan gerçekten ziyan içindedir. Ancak, iman edip de salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler, birbirlerine sabrı tavsiye edenler başka (Onlar ziyanda değillerdir).” (Asr, 103/1-3)

“İnanan ve salih amel işleyenler için, mutluluk ve güzel bir dönüş yeri vardır.” (Ra'd, 13/29)

“İnanan ve salih ameller işleyenler, Rablerinin izniyle, ebedî kalacakları ve içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokulacaklardır. Oradaki esenlik dilekleri ‘selam’dır.” (İbrahim, 14/23)

“İman edip salih ameller işleyenlere gelince; onlara içinden ırmaklar akan, cennetler vardır. İşte bu büyük başarıdır.” (Bürûc, 85/11)

Bu ayet-i kerimelerde hep iman ile salih amelin peş peşe zikredildiğini görüyoruz. Bu da iman ile amel arasında ayrılmaz bir bağın varlığına işaret etmektedir. İman ile amel arasındaki bu münasebetin Peygamberimizin hadislerinde de sıkça vurgulandığına şahit olmaktayız. Kısa bir örnek vermek gerekirse günlük hayatımızda çoğumuzun, karşılaştığı bir hayâsızlık karşısında söylediği (Buhârî, “İman”, 24) hadisinde hayâ kavramının imanla birlikte ifade edildiğini açıkça görmekteyiz.

Salih amel sadece ibadetlerle sınırlı olmayıp hayatın her alanını kaplayan bütün güzel davranışları içine almaktadır. **“İman yetmiş küsur şubedir. En üst derecesi la ilahe illallah, en alt derecesi, çevreyi rahatsız edici bir engeli yoldan kaldırmaktır.”** (Buhârî, “İmân”, 3; Müslim, “İmân”, 58) hadisinde görüldüğü gibi iman ile inancın gereği olan salih amel “halka eziyet veren şeyi ortadan kaldırmak” şeklinde sosyal hayata yönelik bir ilke olarak birlikte zikredilmektedir.

O hâlde; Müslümanlar olarak, salih amellerle hayatımızı donatmalı ve böylece Rabbimize gerçek anlamda bir kul olmalıyız.

Rabbim hepimize bu bilic ve şuurla yaşamayı nasip eylesin!

Cumanız mübarek olsun !

Servet TİRYAKİ
Erzincan Müftülüğü / İl Vaizi